

TAFSIR AV Kapitel 109, al-Kafirun ~ De icke-troende

Kapitel 109, Al-Kafirun (De icke-troende)

Beskrivning: Några av de mekanska avgudadyrkarna föreslog för Profeten som en kompromiss att han skulle dyrka deras gudar under ett år och att de i sin tur skulle dyrka hans Gud under ett år. Detta kapitel uppenbarades som svar till dem, skulle jag beskriva detta kapitel med några ord, skulle jag säga: **"Ingen kompromiss med avgudadyrkan"**

Inledning:

Även om araberna före islam inte helt förnekade Gud, kände de Honom inte i Hans identitet som Den Ende och Evige. De visade varken någon sann förståelse av Gud eller dyrkade Honom på rätt sätt. Tvärtom tillskrev de Honom avgudar som partners, avgudar som påstods representera deras stora och fromma förfäder eller, i vissa fall, änglarna som de hävdade var Guds döttrar. Dessutom påstod de ett släktskap mellan Honom och jinnerna. Trots sin tro på Gud fördärvade den polyteism de omfattade deras begrepp, traditioner och riter till den grad att de tilldelade sina påstådda gudar en del av sina inkomster och ägodelar, och till och med sina barn.

När Profeten Muhammed, må Guds nåd och välsignelser vara över honom, förklarade att hans religion var Abrahams religion, hävdade de att det inte

fanns någon anledning för dem att överge sina trosföreställningar och följa hans istället, eftersom de också var av samma religion. Under tiden sökte de en sorts kompromiss med honom och föreslog att han skulle falla ned i tillbedjan inför deras gudar i utbyte mot deras tillbedjan av hans Gud, och att han skulle upphöra med att fördöma deras gudar och deras sätt att dyrka i gengäld för vad han än krävde av dem.

Denna förvirring i deras begrepp, levande illustrerad av deras dyrkan av olika gudar samtidigt som de erkände Gud, var kanske det som fick dem att tro att klyftan mellan dem och Profeten Muhammed inte var oöverstiglig. De trodde att en överenskommelse på något sätt var möjlig genom att tillåta de två lägren att samexistera i regionen och genom att ge honom vissa personliga eftergifter.

För att reda ut denna förvirring, för att avsluta alla argument och för att tydligt skilja mellan en form av dyrkan och en annan, och faktiskt mellan en tro och en annan, uppenbarades detta kapitel i en så avgörande och bestämd ton.

Verserna 1–5: De troende förkastar de icke-troendes falska gudar

Genom en följd av förnekelse, bekräftelse och betoning fastställer kapitlet sitt budskap med absolut klarhet. Det börjar med ordet "Säg," vilket betecknar en tydlig gudomlig befallning som understryker att hela religionens angelägenhet tillhör uteslutande Gud. Ingenting av detta tillhör Profeten Muhammed själv. Dessutom antyder det att Gud är den Ende som befäller och beslutar. Tilltala dem, Profeten Muhammed, med deras verkliga och sanna identitet: "Säg: Icke-troende!" (Vers 1). De följer ingen föreskriven religion, och de tror inte på dig. Ingen mötespunkt finns mellan dig och dem någonstans. Således påminner kapitelns början om skillnadens verklighet som inte kan ignoreras eller förbises.

Verserna gör det lika klart som den skinande solen att ingen kompromiss är möjlig på något sätt eller i någon form med de icke-troende i frågor om dyrkan. Enligt vissa lärda är upprepningen i dessa verser till för att betona. Andra säger att upprepningen tjänar till att förneka de upprepade förslagen från Qurayshs ledare om att Profeten skulle blanda sin religion med deras (Koranen 39:64). En annan uppfattning är att de olika utsagorna hänvisar till nutid och framtid, som om man säger: "Jag dyrkar nu inte vad ni dyrkar; och ni dyrkar nu inte vad jag dyrkar; och jag kommer aldrig att dyrka vad ni dyrkar; och ni kommer aldrig att dyrka vad jag dyrkar."

Vers 6: Tro och otro samt religiös pluralism

Slutligen sammanfattas hela argumentet i den sista versen: "Ni har er religion, och jag har min," vilket betyder att ni, icke-troende, och jag, Muhammed, står mycket långt ifrån varandra, utan någon bro som kan förena oss. Detta är en fullständig åtskillnad och en exakt, begriplig gränsdragning. En sådan hållning var nödvändig då för att avslöja de grundläggande skillnaderna i väsen, källa och begrepp mellan de två trosuppfattningarna, dvs. mellan monoteism och polyteism, tro och otro. Tron är den livsväg som leder människan och hela världen mot Gud allena och bestämmer för honom källan till hans religion, lagar, värden, kriterier, etik och moral. Den källan är Gud. Således fortskrider livet för den troende, utan någon form av avgudadyrkan. Avgudadyrkan å andra sidan är motsatsen till tro. De två möts aldrig.

Å ena sidan är denna vers en kritik, men å andra sidan antyder den att de troende inte bör gräla med de icke-troende, utan helt enkelt lämna dem åt sitt eget, för Gud kommer att döma dem därefter.